

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **T. Z.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2016, č. j. 41 A 26/2015 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2014, č. j. OS-D/2950/17/14/Hn, Městský úřad Uherský Brod (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Současně žalobci za uvedené přestupky uložil pokutu ve výši 1.800 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2015, č. j. KUZL-16211/2015, sp. zn. KUSP-16211/2015/DOP/Mu, Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 10. 2016, č. j. 41 A 26/2015 – 20.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v daném případě městský úřad prokazatelně zástupce žalobce uvědomil sdělením ze dne 12. 9. 2014, že mu nebude doručovat na elektronickou adresu obecny@zástupce.eu, kterou uvedl v podaném odporu proti příkazu o uložení pokuty. Městský úřad tedy nepochybil, pokud dále nedoručoval na tuto elektronickou adresu a prvostupňové rozhodnutí zaslal na doručovací adresu zmocněnce uvedenou ISEO (Informační systém evidence obyvatel), tzn. na adresu X. Jelikož adresát nebyl zastižen, byla mu na místě zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Podle údajů vyznačených na doručence prvostupňového rozhodnutí byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 18. 11. 2014 a vzhledem k tomu, že si zmocněnec zásilku nepřevzal, bylo mu rozhodnutí zcela v souladu se zákonem doručeno tzv. fikcí dne 28. 11. 2014. Od následujícího dne počala plynout lhůta k podání odvolání v délce 15 dnů a skončila dne 15. 12. 2014. Právní moc prvostupňového rozhodnutí nastala 16. 12. 2014. Bylo-li tedy odvolání podáno dne 2. 3. 2016, jednalo se o odvolání zjevně opožděné, neboť bylo podáno po uplynutí patnáctidenní lhůty podle § 83 odst. 1 správního řádu. Z tohoto důvodu žalovaný odvolání jako opožděné zcela v souladu se zákonem zamítl a na jeho postupu, jakož ani na postupu městského úřadu nelze v tomto směru shledat nic nezákonného.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Městský úřad důvod, pro který nebude zmocněnci stěžovatele doručovat písemnosti na e-mail, srozumitelně a jednoznačně vyjádřil, když uvedl, že „elektronická adresa není považována za bezpečnou pro přenos písemností zaslaných účastníkům řízení“. Z toho vyplývá, že městský úřad neodmítl doručovat písemnosti na e-mail proto, že by se domníval, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení. To znamená, že správní orgán vymýšlel fiktivní překážky, proč zmocněnci stěžovatele v jeho požadavku nevyhovět. Takový postup je ryze účelový a nemůže proto požívat právní ochrany ze strany soudu.

[7] Z uvedeného pak vyplývá, že pokud městský úřad nevypravil prvostupňové rozhodnutí na e-mail, pak nemohlo dojít k právním účinkům jeho doručení. Odvolání, které bylo podáno, jakmile se zmocněnec stěžovatele o vydání rozhodnutí dozvěděl, nemohlo být proto považováno za opožděné.

[8] Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na žalobou napadený rozsudek krajského soudu. Podle jeho názoru tento rozsudek netrpí vadou, kterou mu připisuje stěžovatel. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s právním závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro to, aby městský úřad mohl jeho zmocněnci doručit prvostupňové rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence.

[13] Podle § 19 odst. 3 správního řádu platí, že *„nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“*

[14] Přestože je právní úprava doručování podle správního řádu konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem, nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti, zvláště je-li dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná. Za těchto okolností by bylo v rozporu s § 19 odst. 3 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky.

[15] Je proto na uvážení správního orgánu, zda účastníkem požadovaný způsob doručení na elektronickou adresu přispěje k urychlení řízení; pokud správní orgán dospěje k závěru, že tomu tak není, a neshledá ani jiné důvody, které by tento způsob doručování opodstatnily, je oprávněn účastníkovi nedoručovat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu. Je však povinen to účastníkovi sdělit včetně důvodů tohoto postupu. Odlišná situace nastane, pokud se správní orgán rozhodne na danou adresu doručovat; nepotvrdí-li adresát přijetí zprávy postupem podle § 19 odst. 8 správního řádu nejpozději první den následující po doručení zprávy, může správní orgán bez dalšího zasílat další písemnosti tak, jako by adresát nepožádal o doručení na elektronickou adresu, a není povinen se pokoušet o opětovné doručení zprávy elektronickou cestou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36).

[16] Legitimním důvodem, proč správní orgán může odmítnout doručování na elektronickou adresu požadovanou účastníkem, je výskyt diakritických znamének v této e-mailové adrese. Byť vývoj v oblasti elektronické komunikace již pokročil natolik, že díky tzv. systému IDN *(International Domain Names)* je technicky možné založit a používat

doménová jména či e-mailové adresy s diakritickými znaménky, nejedná se o běžný postup a Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že správní orgány mají s doručováním na tyto adresy technické obtíže systémového charakteru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, či ze dne 9. 5. 2016, č. j. 8 As 15/2016 – 28). Pokud tedy účastníkem zvolená doručovací e-mailová adresa obsahuje diakritická znaménka, lze to za současného stavu techniky považovat za objektivní technickou překážku doručení.

[17] Nejvyššímu správnímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že zmocněnec stěžovatele opakovaně zastupuje osoby obviněné z dopravních přestupků a ve správních řízeních pravidelně vyžaduje doručování na e-mailovou adresu obsahující diakritická znaménka. Jak správně podotkl krajský soud, tento požadavek je součástí procesní strategie, jejímž cílem je vytvářet ve správním řízení problémové situace, které mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k procesním pochybením správních orgánů, a tedy i k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu marného uplynutí lhůt k jeho projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56, či ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 167/2015 – 37). Jedná se o účelový postup, kterému nepřísluší soudní ochrana.

[18] Na základě výše uvedeného lze dospět k obecnému závěru, že i když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na e-mailovou adresu obsahující diakritická znaménka, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení, jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publ. pod č. 3406/2016 Sb. NSS).

[19] Ze správního spisu vyplynulo, že e-mailem doručeným dne 10. 9. 2014 na elektronickou podatelnu městského úřadu z adresy X zmocněnec stěžovatele podal v jeho přestupkové věci odpor proti příkazu a požádal městský úřad o doručování na e-mailovou adresu obecny@zástupce.eu. Dne 12. 9. 2014 městský úřad odeslal na e-mailovou adresu obecny@zástupce.eu sdělení o tom, že zmocněnci stěžovatele byla na jeho poštovní doručovací adresu odeslána písemnost s předvoláním k ústnímu jednání. Zpráva se vrátila jako nedoručitelná. Městský úřad následně e-mailem zaslaným na adresu X oznámil stěžovatelovu zmocněnci, že se nepodařilo doručit přiloženou zprávu na jím uváděnou adresu obecny@zástupce.eu z důvodu neplatného formátu e-mailové adresy. Dne 16. 10. 2014 městský úřad zaslal zmocněnci stěžovatele na adresu X další sdělení o tom, že téhož dne byla vypravena písemnost s uvědoměním k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Zmocněnec přijetí těchto zpráv nepotvrdil a ani se proti tomuto postupu nebránil. Městský úřad tedy zmocněnce zavčas informoval o změně způsobu doručování a svůj postup dostatečně zdůvodnil. Prvostupňové rozhodnutí městský úřad vypravil dne 14. 11. 2014 na zmocněncovu poštovní doručovací adresu. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18. 11. 2014. Protože si ji adresát nevyzvedl v úložní době, považovala se zásilka podle § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou dnem 28. 11. 2014. Žalovaný proto správně zamítl odvolání stěžovatele ze dne 1. 3. 2015, které mu bylo doručeno dne 2. 3. 2015, jako opožděné. Krajský soud tedy nepochybil, pokud žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu